

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr.Rácsai Lajos ügyvéd által képviselt K. Kft. felperesnek a Észak-alföldi Regionális Államigazgatási Hivatal - mint az Észak-alföldi Regionális Közigazgatási Hivatal jogutódja - alperes ellen építési ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perben a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2008. október 16. napján kelt 7.K.30.477/2007/11. számú jogerős ítélete ellen az alperes által 13. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 7.K.30.477/2007/11. számú ítéletét hatályában fenntartja azzal, hogy az alperest új eljárásra is kötelezi.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

A le nem rótt 36.000.- /azaz harminchatezer/ forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes ismételt fennmaradási engedély iránti kérelmet terjesztett elő a D., Sz. út 25. szám alatti 9485/2 hrsz-ú, saját tulajdonát képező ingatlanon lévő lakás és állati eledel elárúsító üzletből engedély nélkül autóalkatrész üzletté átalakított épületre, 2006. április 28. napján Megyei Jogú Város Önkormányzatának Jegyzőjéhez /a továbbiakban: elsőfokú hatóság/. Időközben a városi bíróság előtt per indult felperes, illetőleg az alperesi beavatkozó között, amelynek eredményeként a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 9. sorszámú ítéletével jogerősen a felperest kötelezte, hogy a D., Sz. út 25. szám alatti ingatlanon a szennyvíz-elvezető csatorna leválasztásáról gondoskodjon. Erre a bírósági eljárásra tekintettel az elsőfokú hatóság saját eljárását felfüggesztette. Az ítélet megszületését követően az elsőfokú

hatóság 27.905/4/2007. számú határozatával a végleges fennmaradási engedélyt megadta.

Az alperesi beavatkozó fellebbezése folytán eljáró alperes 2007. szeptember 19. napján kelt KH.1349-5/2007. számú határozatával az elsőfokú határozatot megváltoztatta, akként, hogy a fennmaradás engedélyezésére irányuló kérelmet elutasította. A határozatát két körülményre alapozta.

Egyrészt a városi bíróság 2007. augusztus 23. napján kelt tájékoztatására hivatkozva megállapította, hogy a polgári bíróság ítéletének végrehajtása folyamatban van, tehát a szennyvíz-elvezető rendszert nem választotta le a felperes a bíróság ítéletében foglaltaknak megfelelően. Ebből következik, hogy a felperesi üzlet a szabálytalan szennyvíz bekötése miatt nem felel meg a helyi építési szabályozási előírásoknak.

Másrészt az Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálat Regionális Intézete Megyei Kirendeltsége /a továbbiakban: másodfokú közegészségügyi szakhatóság/ másodfokú szakhatósági állásfoglalásában úgy nyilatkozott, hogy az elsőfokú közegészségügyi szakhatóság állásfoglalása 2006. évben hatályban volt közegészségügyi előírásoknak nem felelt meg, mert figyelmen kívül hagyta a munkahelyek munkavédelmi követelményeinek minimális szintjéről szóló 3/2002./II.8./ SzCsM-EüM együttes rendelet /a továbbiakban: R./ öltözőhelyiségekre, illetőleg a tisztálkodó, valamint mellékhelyiségekre vonatkozó 18. § /4/ bekezdését, és 19. § /7/-/8/ bekezdéseit. Emellett megállapította azt is, hogy a D., Sz. út 25. szám alatt kialakított alkatrész üzlet kialakítása megfelel a jelenleg hatályos közegészségügyi előírásoknak, mivel az Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálatról és a gyógyszerészeti államigazgatási szerv kijelöléséről szóló 362/2006./XII.28./ Korm. rendelet /a továbbiakban: Korm.r./ értelmében 2007. január 1. napjától a munkaegészségügyi feladatokat az Országos Munkaügyi és Munkavédelmi Felügyelőség /a továbbiakban: Felügyelőség/ látja el. E másodfokú szakhatósági állásfoglalásra tekintettel az alperes úgy foglalt állást, hogy az elsőfokú határozat az R.-re vonatkozó előírásokat figyelmen kívül hagyta, így erre tekintettel sem lehetett a fennmaradási engedélyt megadni.

A felperes keresete folytán eljáró Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 7.K.30.477/2007/11. számú 2008. október 16. napján kelt ítéletével az alperes határozatát hatályon kívül helyezte. Az ítélet megállapította, hogy a perben lefolytatott bizonyítási eljárás /tanúmeghallgatás/, továbbá a rendelkezésre álló adatok alapján tényként volt leszögezhető, hogy a felperes rendelkezik önálló szennyvízhálózattal. A bíróságot a Polgári perrendtartásról szóló

1952. évi III. törvény /a továbbiakban: Pp./ 4. § /1/ bekezdése szerint más bíróság által megállapított tényállás nem köti.

Amellett megállapította azt is, hogy a másodfokú közigazgatási szakhatóság álláspontja szerint az építmény mindenben megfelelt a Korm.r. 2007. január 1. napjától alkalmazandó előírásainak. Helytállóan hivatkozott felperes arra, hogy a Korm.r. 20. §-ának /1/ bekezdésében foglalt Záró rendelkezések alapján 2007. január 1. napján hatályba lépő rendelet rendelkezését a folyamatban lévő ügyekben is alkalmazni kell. Kifejtette, hogy nincs jelentősége annak, hogy a kérelem benyújtásakor a hatályos rendelkezéseknek megfelelt-e a felperesi üzlet, mivel a fellebbezési eljárás során az ügy még folyamatban lévő ügynek volt tekinthető, így a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény 12. § /2/ bekezdése szerint már az új Korm.r. szabályai szerint kell megítélni a felperes által kialakított üzlet jogszabályoknak való megfelelésségét. Minderre tekintettel a bíróság az alperes határozatát hatályon kívül helyezte, és az ítélet indokolásában azt állapította meg, hogy ezáltal a továbbiakban az engedélyt megadó elsőfokú határozat a hatályos és jogerős közigazgatási határozat.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében kérte a megyei bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és új eljárásra kötelezését. Álláspontja szerint a D. Vízmű Zrt., alperes megkeresésére adott válaszából egyértelműen kitűnik, hogy már 2001. december 5.-i keltezéssel kiadott levele szerint is mindkét ingatlanról egyaránt érkezik a törzshálózatba bekötött vezeték, de szennyvíz csak 27. számú telek bekötővezetékén jelenik meg. Ez azt bizonyítja, hogy a 25. számú telek szennyvíz elvezése 27. számú telek bekötővezetékén keresztül van biztosítva, annak ellenére, hogy önálló csatlakozással is rendelkezik. Ezt állapította meg a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 9. számú ítélete is. Kifejtette, hogy a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény /a továbbiakban: Ket./ 19. § /5/ bekezdése szerint az alperest kötötte a bíróságnak az ügy érdemében hozott döntése, ezért más tényállást nem is állapíthatott meg, és ezért a jogerős ítéletet hozó bíróság sem térhetett volna el ugyanezen bíróság polgári tanácsa által hozott ítélettől.

Előadta továbbá, hogy a másodfokú közigazgatási szakhatósági állásfoglalás egyértelműen rögzíti, hogy az elsőfokú közigazgatási szakhatósági hozzájárulás nem felelt meg a 2006. évben hatályban lévő közigazgatási előírásoknak, mert az engedély nélkül kialakított autóalkatrész üzlet szociális helyiségei nem feleltek meg az R. előírásainak.

Az alperesi beavatkozó egyetértett az alperes felülvizsgálati kérelmével és előadta, hogy a polgári perben hozott jogerős bírósági ítélet mind a mai napig nem került végrehajtásra.

Az alperes felülvizsgálati kérelme kisebb részben alapos, nagyobb részben alaptalan.

A jogerős ítéletet hozó bíróság a bizonyítékokat a Pp. 206. §-ának /1/ bekezdésében írtaknak megfelelően - okszerűen mérlegelve - helyesen állapította meg a tényállást abban a vonatkozásban, hogy az elsőfokú és az alperesi határozat meghozatalakor a felperes önálló szennyvíz-elvezetéssel rendelkezett-e.

A Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 9. számú ítélete az elsőfokú bíróság felperest önálló szennyvíz-elvezetésre kötelező rendelkezést tartalmazó ítéletét 2006. december 19. napján hagyta helyben. A jelen perben felülvizsgálni kért elsőfokú hatóság határozata ehhez képest azt állapította meg, hogy 2007. június 4. napján Szabó István üzemvezetőhöz érkezett nyilatkozat szerint D. Vízmű Zrt. a kivitelezést ellenőrizte, és a kialakítás ekkor már megfelelt a közművek ivóvíz és a közművek szennyvíz elvezetéséről szóló 38/1995./IV.5./ Korm. rendeletben foglalt előírásoknak.

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2007. augusztus 23. napján kelt végrehajtási eljárásra vonatkozó tájékoztatása - a figyelemmel a jogerős ítéletet hozó bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárásra is - csak arra vonatkozott, hogy az alperesi beavatkozó ezt a tényt el nem ismerve végrehajtási eljárást indított, és a végrehajtási eljárás még mindig folyamatban van. Ugyan az alperes megkeresésére adott ezen válasz azt is tartalmazta, hogy a végrehajtási eljárás azért van folyamatban, mert a polgári bíróság ítéletét a felperes még nem teljesítette, ugyanakkor ez nem a bíróság ítélete, amelyet a Ket. 19. § /5/ bekezdése értelmében az alperesnek kötelezően figyelembe kell venni, hanem egy olyan bíróság által megkeresésre adott válasz, amelynek tartalmát az ellenkező bizonyításáig valósnak kell tekinteni.

Nyilvánvaló lehetett azonban már az alperesi eljárás során is, hogy e megkeresésre adott válasz, továbbá az iratok között az elsőfokú hatóság által beszerzett nyilatkozatok, egymással ellentétesek, ekként már ekkor is mérlegelés körébe eső kérdés volt az, hogy tényként az alperes mit állapít meg.

Ennek tisztázását a jogerős ítéletet hozó bíróság elvégezte, és tanúk vallomására alapítottnan tényként állapította meg, hogy az alperesi határozat meghozatalakor a felperes önálló szennyvízhálózattal rendelkezett. A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a jogerős ítéletet hozó bíróság ezen ténymegállapítása nem áll szemben az 9. számú bírósági ítélettel helyben hagyott városi bíróság 35. számú kötelezésével, hiszen ezen ítéletek abban a vonatkozásban, hogy 2007. júniusában, illetve szeptemberében mi volt a tényhelyzet, értelemszerűen semmilyen megállapítást nem tartalmaznak.

Mindezért e tekintetben az alperes felülvizsgálati kérelme alaptalan volt.

Az alperes arra is hivatkozott felülvizsgálati kérelmében, hogy téves az a megállapítás, mely szerint a másodfokú szakhatósági döntés meghozatalakor a munkahelyek munkaegészségügyi vonatkozásában nem rendelkezett hatáskörrel az ÁNTSZ.

A Legfelsőbb Bíróság egyetértett abban az alperessel, hogy szemben a jogerős ítéletet hozó bíróság ítéleti érvelésével, a Korm.r. 20. § /1/ bekezdéséből nem következett, hogy a másodfokú közegészségügyi szakhatóság az éppen aktuális közegészségügyi előírások tekintetében nem nyilatkozhatott volna.

Téves volt a jogerős ítélet azon megállapítása, hogy a másodfokú közegészségügyi szakhatóság azt állapította volna meg, hogy a Korm.r.-nek az elsőfokú közegészségügyi szakhatóság álláspontja mindenben megfelelt a 2007. évben hatályos szabályoknak. A Korm.r. a kérdéses munkaegészségügyi előírások vonatkozásában semmilyen rendelkezést nem tartalmaz. E Korm.r. 21. § /5/ bekezdése állapítja azt meg, hogy 2007. január 1. napjától a munkaegészségügyi feladatokat a Felügyelőség látja el.

Ez a szabály, a közigazgatási szervezetrendszer ezen Korm.r.-rel történő átalakításához kapcsolódó hatásköri szabálynak tekinthető, az általános esetekre nézve.

Ugyanakkor az Országos Munkavédelmi és Munkaügyi Főfelügyelőségről szóló 295/2006./XII.23./ Korm. rendelet 9. § /4/ bekezdésében foglalt speciális szabálya kifejezetten kimondta, hogy a 2007. január 1. napja előtt, a munkaegészségügy területén indult eljárásokat az Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálat /a továbbiakban: ÁNTSZ/ folytatja le.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint ebből az következik, hogy a munkaegészségügy területét érintő szakhatósági feladatok 2007. évben lefolytatott másodfokú eljárásban még az ÁNTSZ hatáskörébe tartozott volna.

Ezért helytálló volt alperes azon felülvizsgálati kérelmében előterjesztett álláspontja, hogy a másodfokú közegészségügyi szakhatóságnak az aktuálisan hatályos munkaegészségügyi szabályok tekintetében is állást kellett volna foglalnia, amikor az elsőfokú közegészségügyi szakhatósági hozzájárulásának megfelelőségét felülvizsgálta.

Nem lehetett figyelmen kívül hagyni, hogy ezt a kötelezettségét a másodfokú közegészségügyi szakhatóság már alperes eljárásában elmulasztotta. Az alperes e körben további egyeztetést nem folytatott le a másodfokú közegészségügyi szakhatósággal. Nem került sor másodfokú közegészségügyi szakhatósági egyértelmű

állásfoglalásának beszerzésére abban a kérdésben, hogy 2007. szeptemberében az R.-nek a felperes fennmaradási engedély iránti kérelme megfelelt-e.

Mindezért a Legfelsőbb Bíróság ebben a kérdésben állást foglalni nem tudott, és alperes helytálló hivatkozásából következő jogsértést csak úgy tudta orvosolni, hogy a megyei bíróság az alperes határozatát hatályon kívül helyező döntését azzal egészítette ki, hogy egyben alperes új eljárásra kötelezését rendelte el a Pp. 275. § /3/, illetve /4/ bekezdése alapján.

A megismételt eljárás során alperesnek az egyes építményekkel, építési munkákkal és építési tevékenységekkel kapcsolatos építésügyi hatósági engedélyezési eljárásokról szóló 46/1997./XII.29./ KTM rendelet 7. § /7/ bekezdése folytán be kell szereznie a hatáskörrel rendelkező közegészségügyi másodfokú szakhatóság állásfoglalását abban a vonatkozásban is, hogy az R. a jelen ügyben alkalmazandó hatályos szabályainak a felperes ingatlana megfelel-e. Ezen állásfoglalás tükrében kell új határozatot hoznia.

Tekintettel arra, hogy az alperes csak részben lett pervesztes, ezért a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 270. § /1/ bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 81. § /1/ bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy mindegyik fél a költségét maga viseli.

A Legfelsőbb Bíróság a le nem rótt felülvizsgálati eljárás illeték tekintetében az illetékekről szóló 1990. évi XCI. törvény 50. § /1/ bekezdése és a 6/1986./VI.26./ IM rendelet 14. §-a alapján döntött.

Budapest, 2009. október 6.

Bauer Jánosné dr. sk. a tanács elnöke, dr.Kovács András sk. előadó bíró, dr.Kovács Ákos sk. bíró